మాటలు — చేతలు

సుమైతాంగి

ఆవూరు వచ్చినప్పటినుంచీ, సావిత్రికి భర్తను సాధించడం అలవాటయ్యింది "ఓ అడివిలో తీసుకొచ్చి పారేసారు నన్ను చూట్టానికి సినిమాలు వున్నాయా, చల్లగాలిలో తిరగడానికి అందమైన పార్కులున్నాయా? సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకోవడానికి ఇరుగా, పొరుగా ఏవుంది ఇక్కడ?'' అంటూ సావిత్రి భర్త సాంబమూర్తి ఇదివరకు ఓ పెద్ద సిటీలో పనిచేసేవాడు. అటు కోర్టుపనిమీద

వచ్చేవారికి, ఇటు రోగాలు నయం చేయించుకోవడానికి, సరదాగా తిరగడానికి ఆ సిటీ సెంటరుగా ఉపయోగిస్తూ వుంటుంది

కోర్టు పనిమీద వచ్చి ఆ పని పూర్తి చేసుకుని, ఓపూట సాంబమూర్తి ఇంట్లో చేయి కడిగేవారు కొందరైతే, తగ్గని రోగాలను తగ్గించుకోవడానికి పెద్ద డాక్టర్ల దగ్గరికొచ్చి ఆ జబ్బు తగ్గించుకుని వెళ్తూ సాంబమూర్తిఇంట్లో ఓ రోజు మకాంపెట్టేవాళ్ళు మరి కొందరు జేబు నిండా నోట్లు పెట్టుకొచ్చి జల్సాగా ఖర్చుపెట్టుకుని, ఇంటికి వెళ్తూ ఓసారి సాంబమూర్తిని చూసి ఆపొద్దు అక్కడే గడిపి వెళ్ళేవాళ్ళు ఇంకొందరు ఇలా వచ్చే పోయే బంధుబలగంతో వాళ్ళ యిల్లు పెళ్ళివారియిళ్ళలా ఎప్పుడూ సందడిగా వుండేది, సాంబమూర్తికివచ్చే రాబడికన్న ఖర్చులే అధికంగా వుండేవి ఇల్లాలు సావిత్రికి ఇంటిచాకిరీతో వంటావార్పుతో క్షణం తీరిక వుండేదికాదు

చుట్టాల వత్తిడికి తట్టుకోలేకే సాంబమూర్తి ఏరికోరి ఈ మారుమూలప్రాంతానికి ట్రాన్స్ఫర్ చేయించుకున్నాడు వచ్చిన కొత్తలో నాలుగు రోజులు, ఆ ఊరిని అందమైన ఆ ఊరి పరిసరాలను సూర్యోదయానికి ముందు సూర్యాస్తమయం తర్వాత ఆకాశంలో ప్రస్ఫుటమయ్యే వింత అందాలను కనుచూపు దూరంలోవున్న కొండల్ని, నీరెండలో తళతళ మెరిసే వాటి అంద చందాలను వాటిమీంచిదూకే నీటిధారలను చూస్తూ తన్మయురాలయ్యేది సావిత్రి, "అబ్బ ఎంత అందమైన దృశ్యమండీ, అని మురిసిపోయేది, పైగా అదంతా ఏజన్సీ ప్రాంతమేమో, ఎటుచూసినా గిరిజనులే కనిపిస్తారు సాయం సమయాల్లో త్వరగా వంటపని పూర్తిచేసుకుని గుమ్మంలో నిల్చుంటేచాలు కావలసింత కాలక్షేపం కాని తినగా తినగా గారెలు చేదైనట్లు, రోజూ ఒకేరకమైన దృశ్యాలను చూస్తుంటే, నూతనత్వం కోరుకునే మనసుకి వెగటు పుట్టడం సహజమే.

సావిత్రి అతి సామాన్యురాలైన యువతి, ప్రకృతిలోని అందచందాలను ఆస్వాదించే భావుకురాలసలేకాదు. అందుకే భర్తను సతాయించడంమొదలు పెట్టింది "నన్ను తీసుకొచ్చి ఓ అడవిలో పారేసారు" అంటూ

"మీకేం మగమహారాజులు ఆఫీసు పనిమీద టౌనుకెళ్ళి సరదాగా గడిపి వస్తుంటారు సినిమాలు, షికార్లు అంటూ ఇక నా ముఖానికే ఓ సినిమా, సరదాగా ఏమీ లేదు అని పుస్తకాలతో రేడియోతో ఎంతసేపని కాలక్షేపం చేస్తుంది పోనీ ఎవరితో అయినా స్నేహం చేసుకోవాలంటే, కొత్తవారితో అస్సలు మాట్లాడ లేదు పైగా ఆ చుట్టుప్రక్కల వున్నవారంతా బాగా కలిగిన కుటుంబాలవారేను. అందుచేత కొంతా ఆమెకు స్నేహితులే

కరువై పోయారు ఆరోజు ఉదయమే చెప్పింది సావిత్రి త్వరలో ఇక్కడ మంచి మార్పించకోకపోతే తనకు నిజం గానే పిచ్చి ఎక్కుతుందని"

"వచ్చేపోయే బంధువులకు, వండి, వడ్డించలేక పోతున్నానని, కోరి ఇక్కడకు మార్పించుకుంటే మళ్ళీ ఇంతలోనే ట్రాన్స్‌ఫర్‌కి పెట్టుకుంటే అధికారులు ఒప్పుకోవద్దూ, ఒక్క ఏడాది ఓపిక పట్టి తప్పకుండా మార్పించుకుంటాను. ప్లీజ్ శాంతించు సావిత్రీ" సాంబమూర్తి బ్రతిమాలసాగాడు. "వండిపెట్టడానికి బాధగావున్నా. సందడిగా అయినా ఉండేది. ఇక్కడ ఎవరున్నారు మనకు? మీకు నేనూ, నాకు మీరూను, ఈ ఊళ్లో మనల్ని వెతుక్కుంటూ ఏ చుట్టమూ రాడు ఓవేళ వచ్చినా, తోచక వెంటనే పారిపోతాడు తెలుసా'' రుసరుస లాడుతూ వంటగదిలోకేసి వెళ్ళిపోయింది, సావిత్రి.

అర్జెంటుగా తన భార్యకు ఓమంచి స్నేహితురాల్ని కుదిర్చిపెట్టాలి అనుకున్నాడు సాంబమూర్తి.

ఆ సాయంత్రం, సావిత్రి ఆవారం వీక్లీలో చెప్పబడిన పిండివంట చేసే ప్రయత్నంలో వుండగా "సావిత్రీ గుడ్‌న్యూస్'' అంటూ వచ్చాడు సాంబమూర్తి. భర్త ఏ కబురో తీసుకొనివచ్చి వుంటాడని అనుకున్న సావిత్రి వెనక్కి చూడకుండానే "ఊఁ చెప్పండి ఆ గుడ్ న్యూస్" అంది వెటకారంగా.

"నీకోసం ఎవర్ని తీసుకొచ్చానో చూడు" అన్నాడు ఉత్సాహంగా. "ఇంకెవర్ని తీసుకొస్తారు ఏమేకపిల్లనో. కుక్కపిల్లనో, తీసుకొచ్చివుంటారు." అంతేగా మీ నిర్వాకం అన్నట్లు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వేస్తూ తిరిగి చూసిన సావిత్రి నిజం గానే స్టన్ అయిపోయింది. తనూహించినట్లుగా భర్తచేతిలో కుక్కపిల్లగాని, మేకపిల్లగాని లేకపోగా పైగా ఓ అందమైన అబ్బాయి భర్తవెనక నిలబడి తన వైపు చూసి కొంటెగా నవ్వడం నిజంగా ఆమెకు మతిపోయినట్లుగానే చేసింది. ఎవరీ అబ్బాయి? ఎందుకువచ్చినట్లు? షాక్‌నుంచి తేరుకుని 'ఎవరండీ ఈ అబ్బాయి' అన్నట్లు భర్తవైపు చూసింది భయంగా.

చెప్తానుగాని ఆ చేతిలో పని ఆపిరా, అన్నట్లు సౌంజ్ఞచేసి ముందు గదిలోకి నడిచాడు సాంబమూర్తి, అతని వెనకాలే నడిచాడు ఆ అబ్బాయి.

ఆ అబ్బాయి తెల్లగా బొద్దుగా. ఉంగరాలు తిరిగిన క్రాపుతో, పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో చాల అందంగా వున్నాడు.

చప్పున చేతులు కడుక్కుని. ముందు గదిలోకి వచ్చి "ఊఁ ఇప్పుడు చెప్పండి" అన్నట్లు భర్తవైపు చూసింది సావిత్రి

"ఈ అబ్బాయి, ఈ ఊళ్ళో ప్రముఖ కంట్రాక్టరు జోగినాథంగారి అబ్బాయి.

పేరు రవీంద్ర. ఈ సంవత్సరం కాలే జీలో చేరాడు. సెలవులకు ఇక్కడ కొచ్చాడు. సెలవులన్నాళ్ళూ నీకు కాల క్షేపంగా వుంటాడని పరిచయం చేయ డానికి తీసుకొచ్చాను " అని ఆ అబ్బా యిని సావిత్రికి పరిచయంచేస్తూ చూడవోయ్ రవీ, నీకు ఖాళీగా వున్నప్పుడొచ్చి "ఈ అక్కడగ్గర కూర్చుని-కబుర్లు చెప్పవోయ్'' అన్నాడు సాంబమూర్తి ఆ అబ్బాయివైపు చూసి నవ్వుతూ.

"అబ్బ అక్కయ్యా ... బోరండీ నాకు, ఈ అక్కయ్యలను చూస్తే నాకు ఇద్దరు అక్కయ్యలున్నారు ఓ సినిమా చూడనివ్వరు. రేడియో పెట్టుకోనివ్వరు, సరదాగా పాడుకోనివ్వరు. కనీసం కథల పుస్తకమన్నా చదువుకోనివ్వరు ఏపని చేయబోయినా అక్కయ్యలమనే అధికారంతో అడ్డువస్తూ వుంటారు మాట్లాడినా వసపిట్టలా అలావాగుతావేం అంటారు, నవ్వినా తంటాయే ఈఅక్క లతో కనుక మరోవరుస చెప్పండి,సర దాగా పిలిచేవరుస అన్నాడు రవి, చటుక్కున, ఏమాత్రమూ కొత్తన్నా లేకుండా

ఆ అబ్బాయి అలా అంటుంటే సావి త్రికి ఎంతయినా ముచ్చటేసింది ఇటు వంటి తమ్ముడు నాకూ ఒకడు ఉంటే ఎంతబాగుండును అనుకుంది తమ్ముడు లేడుకనుక అలా అనుకుంటున్నది గాని వుంటే బహుశా ఈ అబ్బాయిలాగానే తన తమ్ముడూ తనని ద్వేషించే వాడేమో అంతర్యంలో అనుకుంది ఆ వెంటనే "పోనీ 'వదినా' అని పిలు స్తావా?" అన్నాడు సాంబమూర్తి

"అబ్బ, ఆ పిలుపూ బాగోదండీ, 'వదినగారూ' అని మన్నిస్తూ పిలవాలి, పైగా సరదాగా మాట్లాడటానికే వీలుం డదు అప్పుడిక" రవీంద్ర బుంగమూతి పెట్టాడు, ఆ అబ్బాయిని చూసి పక పకా నవ్వేసింది సావిత్రి అయితే ఏమనిపిలుస్తావబ్బా అంది సావిత్రిగారూ అని పిలుస్తాను మీకభ్యంతరమా? అడి గాడు రవీంద్ర

"ఓ నిక్షేపంగా పిలవొచ్చు మరి నిన్నేమని పిలవనూ, తమ్ముడూ అని పిలవనా" కొంటెగా అడిగింది సావిత్రి.

తమ్ముడూ అని పిలిచి నా నెత్తిమీద మొట్టడానికా అదేమీ కుదరదు 'రవీ' అని పిలవండి చాలు'' అన్నాడు ఆ అబ్బాయి తనూ నవ్వేస్తూ.

రవి ఏదో మాట చెప్పడం భార్యా భర్త లిద్దరూ గలగల నవ్వడం ఇలా ఓ గంట కాలక్షేపం తర్వాత, నేను వెళ్తానండీ, రేపటినుంచి వీలైనప్పుడల్లా వచ్చి హాజరు వేయించుకుని వెళ్తాను" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు రవి.

"చాలా సరదా అయిన కుర్రాడు వున్నంతసేపూ టైమే తెలిసిందికాదు"

మనస్ఫూర్తిగా ఆ అబ్బాయిని మెచ్చుకుంది సావిత్రి

ఇకనుంచయినా భార్య సతాయింపు తగ్గుతుందికదా అనుకున్నాడు సాంబమూర్తి

* * *

అన్నమాట ప్రకారము రోజూ ఏదో ఒ వేళలో వచ్చి సావిత్రితో కబుర్లు చెప్తూ కూర్చునేవాడు రవి ఆ కబుర్లల్లో తన కాలేజీ అనుభవాలనుంచి, వాళ్ళింట్లో పనిమనిషి ఆగడాలవరకూ దొర్లిపోయేవి ఒక్కోసారి కబుర్లలోపడి పొద్దుపోతే, ఇక్కడే భోంచేసి వెళ్ళవోయ్" అనేది సావిత్రి ఏమాత్రమూ బెట్టుచూపకుండా సావిత్రి చేతివంట రుచిచూసి మరీ, వెళ్ళేవాడు రవీంద్ర ఇలా చాలాసార్లు సావిత్రి చేతివంట రుచిచూసాడు రవి

రోజు లెంత వేగంగా గడిచిపో తున్నదీ సావిత్రికి తెలిసేదికాదు నెల వులు పూర్తయి 'రవి' వెళ్ళిపోయాక తిరిగి కాలం స్థంభించిపోయినట్లే అయ్యిం దామెకు

అడపా దడపా రవి దగ్గర నుంచి ఉత్తరాలు వచ్చేవి వాటినిండా తను చూసిన సినిమా వర్ణనో, తను చదివిన పుస్తకంలోని మంచిచెడులో, లేదా కాలేజీలో పిల్లలు చేసే అల్లరి చేష్టలో, నిండి వుండేవి అవి చదివికాస్త సంతృప్తిపడేది సావిత్రి ఆ ఉత్తరాలకు జవాబు రాసేది వెంటనే నీ ఉత్తరాలుకూడా నీలాగే ఎన్నోకబుర్లు చెప్తూ ఆనందింపజేస్తున్నాయి రవీ అంటూ,తను కొన్న పుస్తకాలను బుక్‌పోస్టుద్వారా పంపేవాడు ఆ అబ్బాయి చూపించే అభిమానానికి, ఆప్యాయతకు కరిగిపోది రవిది ఎంత మంచి మనసు అంత మంచిమనసు ఎక్కడో, ఎవరికోగాని వుండదు. అంత మంచి మనసున్న కుర్రాడు తనకి స్నేహం అయినందుకు ఎంతయినా పొంగిపోయేది

తిరిగి కాలేజీలు మూసివేయడం, 'రవి' రాక ఆమె కెంతో ఆనందాన్ని కలిగించాయి ఇలా నాలుగేళ్ళు గడిచి పోయాయి నాలుగేళ్ళల్లో వాళ్ళ మధ్య స్నేహం చెరిగిపోలేదు వాళ్ళ వయసుకి నాలుగేళ్ళు పెరిగినా 'రవి' లోని చిలిపితనం, కొంటెమాటలు తగ్గలేదు అదే మనసు, అదే మంచితనం

ఆ సంవత్సరం ఫైనల్ ఇయర్‌లో, అడుగు పెట్టాడు తను కథలు రాస్తున్నట్లు అవి పత్రికల్లో అచ్చయినట్లు అచ్చయిన ప్రతులు తెచ్చి చూపించాడు కూడా రవి ఆ కథలు చదివి చాలా బాగున్నవంటూ మనస్ఫూర్తిగా మెచ్చుకుంది సావిత్రి

ఆ రోజు సాంబమూర్తి చెప్పాడు "త్వరలో నీ చిరకాలవాంఛ నెరవేర బోతున్నది సావిత్రీ" అంటూ.

"నా చిరకాలవాంఛా! అదేమిటి?" తెల్లబోతూ చూసిందామె

"అదే ఈ ఊరినుంచి మార్పించు కోమని కోరేదానివిగా ; మన ప్రయత్నం లేకుండానే అది తీరేలావుంది."

"మనల్ని మారుస్తారా? ఎందుకూ? ఇక్కడ బాగానేవుంది కదా" దిగులుగా చూసింది.

"నీకు బాగుండేమాత్రం ఉంచుతా రనుకున్నావా ? అదేమీ కుదరదు. మన కిష్టంవున్నా లేకపోయినా వెళ్ళాల్సిందేను ఈసారి విజయవాడ వేయించుకోవాలని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు సాంబ మూర్తి హుషారుగా.

ఆ మాట విన్నప్పటినుంచీ సావిత్రికి బెంగపట్టుకుంది. ఈ నాలుగేళ్ళల్లో అల వాటైన ఊరు, ముఖ్యంగా 'రవి'కి దూరంగా వెళ్ళిపోవాల్సి వస్తుందేమో అని మరీ దిగులుపడసాగింది. ఒక్కొ క్కళ్ళతో స్నేహంకలిసిన వేళావిశేషం ఎటువంటిదోగాని ఆ స్నేహం మరుపు రానిదిగా, మరిచిపోనిదిగా పరిణమిస్తుంది రవి తనకంటే చిన్నవాడే అయినా స్నేహానికి వయసు అడ్డంరాలేదు వాళ్ళి ద్దరికీను. పిడుగులాంటివార్త భర్త నోట్లోంచి ఏక్షణంలో వినిపిస్తుందో అని భయపడుతూనేవుంది,

ఓ రోజు మధ్యాహ్నం హడావిడిగా వచ్చాడు రవి. అతనిచేతిలో ఓ వీక్లీ పత్రికవుంది. సావిత్రి నవ్వుతూ "కూర్చో రవీ" అనేంతలోనే "కూర్చోవడాని కిప్పుడు నాకు టైమ్‌లేదుగాని, ఈ పుస్తకం ఇవ్వాలని వచ్చాను. చదివి రేపు ఇవ్వాలి" అంటూనే ఎంతవేగంగా వచ్చాడో అంత వేగంగానూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఏఁవిటో అంతఅర్జంట్" అనుకున్న సావిత్రి రవి ఇచ్చిపోయిన వీక్లీతిరగేస్తూ కూర్చుంది అలా తిగేయడంలో ఓ కథ దగ్గర 'రవీంద్ర' అనే పేరుచూసి ఆగి పోయిందామె చూపు. అది రవీంద్ర రాసిన కథ అనుకోగానే ఎనలేని కుతూహలంతో ఆ కథని చదివేసింది ; గబగబా, కథ చిన్నదేను. కథపేరు మళ్ళా వసంతం వచ్చింది.

ఓ అందమైన అమ్మాయి, ఆ అమ్మా యికి బాల్యంలోనే వివాహం అవుతుంది కాని దురదృష్టవశాత్తూ ఆ అమ్మాయి కాపురానికి వెళ్ళకముందే సౌభాగ్యం చెరిగిపోతుంది. తండ్రి ఆధునిక భావాలు కలవాడు కనుక వైధవ్యంపొందిన కూతురిని ఓ హాస్టల్లో పెట్టి చదివిస్తాడు కాలేజీ చదువు పూర్తిచేసాక ఉద్యోగం కూడా చేస్తుంది ఆ అమ్మాయి.

ఆ అమ్మాయి పనిచేసే ఆఫీసులోనే పనిచేసే ఒక యువకుడు ఆమెను ప్రేమి స్తాడు పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్తాడు. కాని ఆ అమ్మాయి "తను 'విడో' అని. మళ్ళా పెళ్ళికి అనర్హురాలనని చెప్పి ఆ పెళ్ళికి అంగీకరించదు.

భార్యపోతే మగవాడు తిరిగి మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోవడంలేదా ? అలా ఆడది

కూడా పునర్వివాహం చేసుకోవడంలో తప్పులేదని బోధిస్తాడు. వసంతఋతువుతో, ప్రకృతి పచ్చని ఆకులతో, పూలతో పిందెలతో ఎలా కలకల్లాడుతుందో అలా మోడైపోయిన స్త్రీ జీవితంలోకూడా వసంతం ప్రవేశించాలంటే ఆ స్త్రీ విధిగా తిరిగి వివాహం చేసుకోవాలని, ప్రకృతిలాగానే ఆమె జీవితం కూడా పిల్లాపాపలతో సౌభాగ్యంతో కలకల్లాడాలని నచ్చచెప్పి ఎలాగైతేనేం ఆమెను పునర్వివాహానికి అంగీకరింపజేస్తాడు

క్లుప్తంగా ఇదీ కథలోని ఇతి వృత్తం ఆ కథ చదివి నచ్చనట్లు పెదవి విరిచింది సావిత్రి, వుండి వుండి రవి ఇటువంటికథ ఎన్నుకున్నాడేం? ఈ కథకూ అతని జీవితానికీ ఏమైనా సంబంధం వుందా, అని తరచి తరచి ప్రశ్నించుకుంది సావిత్రి

"ఆ కథ చదివారా? ఎలావుంది?" ఆ మర్నాడు రవి వస్తూనే ఆమెను అడిగిన ప్రశ్న అది

"ఏదో వుందిలే ఓ మోస్తరుగా" పెదవి విరిచిందామె

"అదేం మీకు నచ్చలేదా? ఆ కథ మీకు నచ్చుతుందని అనుకున్నానే" మీ ఆడవారికి సంబంధించిన కథే మీకు నచ్చలేదా అనే భావంతో నిరాశగా పలికింది అతని గొంతు

"కథ చదవడానికి బాగానే వుంది కాని ఇటువంటి సంఘటనలు నిజజీవితంలో మాత్రం జరగవు" అంది కన్వింపుగా "ఎందుకు జరగవు? మనిషి తలుచుకుంటే జరగంది వుంటుందా?" ఆవేశంగా రెట్టించాడు రవీంద్ర అతనలా వుద్రేకపడటానికి కారణం లేకపోలేదు తను రాసిన ఆ కథ కేవలం ఊహాగానంతో రాసిందికాదు

తనతోనే కాలేజీలో చదివే ఓ అమ్మాయిని ప్రేమిస్తున్నాడు తను ఆ అమ్మాయి వితంతువని తెలిసింది తనెలాగూ ఆ అమ్మాయిని వివాహం చేసుకోవాలని అనుకుంటున్నాడు గనుక, తన ఆదర్శ భావాలను అలా కథలా మలిస్తే పాఠకులనుంచి ఎటువంటి ప్రోత్సాహం లభిస్తుందో చూడాలని అతని ఉద్దేశ్యం, అతని మొదటి పాఠకురాలు సావిత్రి, ఆవిడే అలా తేలిగ్గా తన కథని తీసిపారేయడం ఏమాత్రమూ నచ్చలేదు రవీంద్రకు

సావిత్రి అలా అనడంలో, ఆమె మనసులో ఉద్దేశం వేరేవుంది. తన కజిన్ సిస్టర్ ఒకామె బాల్య వితంతువేను, ఆ అమ్మాయిప్పుడు జూనియర్ ఇంటర్‌లోవుంది. ఇటువంటి కథలు చదివి ప్రభావితులైన యువకులు, అటువంటి యువతులకు వివాహం చేసుకోవడానికి ముందువస్తారా ఆదర్శాను కేవలం కథలకే పరిమితంచేస్తారా అనేభావంతోనే రవీంద్రను అలా కవ్వించింది. అతని

లాంటి అమ్మాయిలు సాహసించి ముందడుగు వేస్తేనే తన సిస్టర్ లాంటి అమ్మాయిల జీవితాల్లోకి తిరిగి వసంతంవస్తుంది తప్పకుండా

రవీంద్ర అలా ఉద్రేకపడుతూ అన్న మాటకు మందహాసంచేస్తూ అంది "రాతల్లోనూ, మాటల్లోనూ ఎన్ని ఆదర్శాలయినా వల్లిస్తారు మీకుర్రాళ్ళు, తీరా ఆచరణలోకి వచ్చేసరికి పెద్ద వాళ్ళమీద నెపంవేసి అతి లాఘవంగా తప్పుకుంటారు "అని ఆ మాట చురుక్కున తగిలింది రవీంద్రకు" అందరి మాట నేను చెప్పలేనుకాని, పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే యంగ్ విడోనే చేసుకుంటాను ఇదిమాత్రం నిజం మీరు ఎక్కడ వున్నా, ఎప్పుడువిన్నా రవీంద్ర అన్న మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. అని వింటారు సుమా! అన్నాడు పట్టుదల సూచించే స్వరంతో,

"అలా విన్నరోజున నిన్ను తప్పకుండా అభినందిస్తానోయ్" మనస్ఫూర్తిగానే అందామాట సావిత్రి

ఇది జరిగిన నాలుగురోజులంకే, ఊరు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది సావిత్రి తండ్రికి వంట్లో బాగులేదు.' అనే కబురు రావడంతో, అకస్మాత్తుగా ప్రయాణమై వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళేముందు రవీంద్రను ఓసారి కలుసుకోవాలని ప్రయత్నించి ది కాని వీలయ్యిందికాదు తిరిగి రాకుండానే భర్తకు రోవూరు ట్రాన్సఫరే అవ్వడమూ అటునుంచి అటే ఆ ఊరు వెళ్ళి పోవడమూ జరిగి, రవీంద్రను చూడటం అసలు పడలేదు.

అయిదారేళ్ళు గడిచిపోయాయి కాలగర్భంలో, సావిత్రికిప్పుడు ఇద్దరు పిల్లలు ఒక ప్లస్సూ, ఒక మైనస్సూను ఇక పిల్లలు చాలనుకున్నారు ఇంట్లో పనిపాటలు ముగించుని ఖాళీగా కూర్చున్నప్పుడు చటుక్కున రవీంద్ర గుర్తు వచ్చేవాడు. అతని మాటలు గుర్తు వచ్చేవి ఇప్పుడు ఎక్కడ వున్నాడో? ఏంచేస్తున్నాడో? బహుశా ఈపాటికి పెళ్ళయ్యే వుంటుంది ఆదర్శాల వేడిలో అరోజు ఏదో అన్నా అది నిలబెట్టుకునేంత ధైర్యం వుంటొద్దూ, చివరకుఅమ్మానాన్నలు చూసి చేసిన సంబంధమే చేసుకుని వుంటాడు అనుకునేది. ఒక రెండేళ్ళు అతనిపేరు పత్రికల్లోచూసింది. కాని ఇప్పుడు తీరుబడి లేక రాయడం విరమించుకున్నాడేమో, లేదా పేరు మార్చుకుని వ్రాస్తున్నాడో. ఏ సంగతీ ఆమెకు తెలియదు

వున్నట్టుండి సావిత్రికి తన కజిన్ సిస్టర్ దగ్గరనుంచి ఓఉత్తరం వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి బియ్యేవరకూ చదువుకుని ఓ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నది రెండేళ్ళనుంచీ, ఆ ఉత్తరాన్ని ఆత్రంగా చదివిందామె దానిలో సారాంశం ఏమంటే తను వాళ్ళ ఆఫీసులో పనిచేసే అతన్ని రిజిష్టర్ మారేజి చేసుకొన్నట్టు, కొన్నిరోజుల కలవుమీద అతనూ,

తనూ ఊళ్ళు తిరగాలని నిర్ణయించు కున్నట్లు, మొదటి మకామ్ మీ ఇల్లేను, త్వరలో బయలుదేరి వస్తున్నాము, అంటూ రాసింది ఆ అమ్మాయి.

అప్పటినుంచీ, వాళ్ళొద్దరిరాకకోసం ఎంతో ఆతృతగా ఎదురుచూడసాగింది సావిత్రి ముఖ్యంగా ఆమెకు, తనకజిన్ సిస్టర్‌ని ఏరికోరి చేసుకున్న ఆ ఆదర్శ యువకుడిని చూడాలని వుంది తన చెల్లెలి జీవితంలో తిరిగి వసంతం వచ్చేలా చేసిన ఆ యువకుడు ఆమె దృష్టిలో ఎంతో గొప్పవ్యక్తిగా అని పించసాగాడు, అంత ఉన్నతమైన వ్యక్తిని ఎప్పుడెప్పుడు చూద్దునా అని మనసు తహతహలాడుతున్నది.

ఆ రోజు, భోంచేసి భర్త ఆఫీసుకి పిల్లలు స్కూలుకి వెళ్ళిపోయాక తనూ భోంచేసి పీక్లీ తిరగేస్తూ కూర్చున్న ఆమెకు వీధిలో ఏదో కారు వచ్చి ఆగి నట్లయింది, కాస్సేపటికి 'అక్కా' తలుపుతీయవే 'అనే మాలతి పిలుపు వినిపించి' అరే మాలతివాళ్ళు వచ్చినట్లు న్నారే! అనుకుంటూ ఉత్సాహంగా ఉరుక్కుంటూ వెళ్ళి తలుపుతీసింది

"ఇంట్లో ఉన్నావుకదా అమ్మయ్య పరవాలేదు" అంటూ లోపలకొచ్చింది సావిత్రి చెల్లెలు మాలతి.

"మరిదిగారు ఏరీ?" తలవంచి వీధిలోకిచూసిన సావిత్రి, తెల్లగా పొడగ్గా, నల్ల కళ్ళద్దాలతో, నిలువెత్తు మనిషి, కారులోంచి సామాన్లు దింపించు కొస్తుంటే కంగారుగా లోపలికి తప్పు కుంది అక్క, మరీ అంత పొడుగ్గా వున్నాడేం బాబూ అతను అనికూడా అనుకుంది మనసులో

'ఫలాన రోజున బయలుదేరి వస్తు న్నట్లుగా ఓ ఉత్తరం ముక్క రాసి పారేస్తే ఏంపోయింది అని చెల్లెలిమీద కోప్పడుతూ, వంటగదిలోకి వెళ్ళింది ఏవేళప్పుడు భోంచేసారో త్వరగా వండి వడ్డించాలి అనుకుంటూ

"అకస్మాత్తుగా వచ్చి మిమ్మల్ని అవస్థపెట్టాలని, ముందు రాయకుండా బయలుదేరి వచ్చాము వదినగారూ" వంట గది గుమ్మంలోకి వచ్చి మాలతి భర్త కళ్ళనున్న జోడు తీసి అంటుంటే ఆ గొంతు ఎప్పుడో ఎక్కడో వినిపించి నట్లుగా తోచి చటుక్కున తిరిగి చూసిన సావిత్రి నిర్ఘాంతపోతూ "రవీంద్ర!" అంది తడబడ్తూ

"ఊఁ నేనే గుర్తున్నానన్నమాట మీకు." గలగల నవ్వేడు అతను ఆ నవ్వులో చూసారా ఆనాడు మీకిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకున్నానా లేదా, ఆదర్శాలు రాతల్లోనేకాదు, చేతల్లోకూడా నిరూ పించుకున్నానా లేదా, అనే భావాలు ఎన్నో తొంగిచూసాయి సావిత్రి సంతృప్తిగా నవ్వుకుంది అంత మంచి మనసుగల అతనితో బంధుత్వము కలిసి నందుకు లోలోపల ఎంతయినా ఆనం దించింది